

Waarom worden er zoveel Indiase kinderen vermist?

door SONIA FALEIRONOV

BAREILLY, Uttar Pradesh - Op een dag in april vorig jaar liep de 13-jarige Savitri met haar moeder langs een weg in het district Dataganj, in de noordelijke deelstaat Uttar Pradesh, met een fles thee naar haar vader, een arbeider bij een steenoven, toen vijf mannen haar in een rijdende jeep trokken. Een van hen kwam uit hun dorp.

Kinderen spelen op geïmproviseerde schommels, aan de rand van New Delhi (foto: Prakash Singh/Agence France-Presse)

Nadat Savitri's vader was verteld over haar ontvoering, lifte hij naar het politiebureau omdat hij het zich niet kon permitteren om de bus te nemen. De politieagenten gingen op zoek naar de man die was herkend. Ze konden hem niet vinden, maar ze vernielden zijn hut. Daarna schoven ze de zaak opzij. Ze maakten geen Eerste Informatierapport op, wat nodig is om een onderzoek in te stellen.

Een van de agenten die dag aanwezig vertelde me in oktober van dit jaar dat hij niet dacht dat ze meer hadden kunnen doen. "Meisjes lopen weg," zei hij schouderophalend.

En zo werd Savitri een volgend statistisch gegeven – of eigenlijk zelfs dat niet eens. Opgegeven als vermist en vervolgens afwezig op papier, is de tiener een spook. En zij is slechts een van de velen.

Het is opvallend moeilijk om betrouwbare cijfers te krijgen over hoeveel Indiase kinderen worden vermist, maar de omvang van het probleem lijkt enorm. Volgens het Indiase Ministerie voor de Ontwikkeling van Vrouw en Kind, verdwenen tussen 2012 en 2017 242.938 kinderen. Maar volgens *TrackChild*, een databank van de overheid, zijn bijna zoveel kinderen - 237.040 - alleen al tussen 2012 en 2014 vermist.

Kinderrechtenactivisten zeggen dat onderregistratie - evenals onderrapportage - van vermiste kinderen een chronisch probleem is, en schatten dat de werkelijke aantallen veel hoger zijn. Volgens Bhuwan Ribhu, een advocaat van *Bachpan Bachao Andolan* (een organisatie tegen mensenhandel), kan dit cijfer oplopen tot 500.000 per jaar.

Diverse factoren kunnen de verdwijningen verklaren, maar misschien geen beter dan extreme armoede. Minstens de helft van de minderjarigen in India zou in acute armoede leven. Zoeken naar een vermist kind kost tijd, mankracht en middelen, en de politie in India heeft aan alle drie tekort.

Sommige politiebureaus hebben geen telefoon, of moeten voor hun eigen autobrandstof zorgen. Omdat hun prestaties worden beoordeeld op basis van het aantal gevallen dat ze oplossen, hebben agenten de neiging om alleen zaken met een kans op succes te openen.

En veel gevallen van vermiste kinderen worden zelfs niet gemeld aan de politie.

Abhijit Banerjee, directeur van het *Abdul Latif Jameel Poverty Action Lab* van het *Massachusetts Institute of Technology*, vertelde me onlangs dat "ouders misschien terughoudend zijn om kinderen die zijn weggelopen te melden vanwege seksueel of ander misbruik – wat volgens mij [Banerjee] zeer vaak voorkomt." Sommige ouders verkopen hun kinderen of laten opzettelijk ongewenste dochters in drukke marktplaatsen ronddwalen.

Slechts één slecht moessonseizoen kan boeren al te gronde richten en hen op de rand van hongersnood brengen. Sommige arme kinderen benaderen uit zichzelf mensen waarvan zij denken dat ze arbeidsbemiddelaars zijn, die hen diensten aanbieden in ruil voor een voorschot, om vervolgens ten prooi te vallen aan netwerken van mensenhandel.

Volgens het *National Crime Records Bureau* werden in 2015 3.490 gevallen van kinderhandel geregistreerd, het meest recente jaar waarvoor het bureau cijfers bekendmaakte. Maar het *2017 Trafficking in Persons Report*, jaarlijks uitgegeven door het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken, zegt dat "deskundigen schatten dat miljoenen vrouwen en kinderen het slachtoffer zijn van sekshandel in India". Volgens de *2016 Global Slavery Index* had India van elk land in de wereld het grootste aantal slaven. Nogmaals, het gebrek aan harde gegevens met betrekking tot het probleem is een probleem op zich.

Vorig jaar verklaarde het Hooggerechtshof in New Delhi, waar het probleem van vermiste kinderen bijzonder ernstig is, het onderwerp van "extreem belang", en noemde het "net zo slecht als terrorisme". Het gerechtshof verweet de lokale politie niet in staat te zijn meer

verdwenen kinderen terug te brengen. Van de 26.761 kinderen die de afgelopen vijf jaar vermist raakten in de stad, is tot nu toe slechts 37 procent getraceerd.

Deelstaatregeringen, de politie en charitatieve instellingen hebben toegang tot *TrackChild*, een database van de overheid met doorzoekbare foto's van kinderen die formeel als vermist werden opgegeven. Maar tussen 2012 en 2014 heeft de politie in slechts 40 procent van de gevallen Eerste Informatierapporten opgemaakt.

"Waarom zijn ze zo futloos, zo ongeïnteresseerd?", vroeg het gerechtshof in Delhi.

Zoals eerder deze maand hebben Savitri's ouders nog geen nieuws over haar ontvangen.

In de afgelopen jaren heeft de publieke opinie zich gemobiliseerd tegen verkrachting, de moord op journalisten en zelfmoord onder boeren, en eiste ze actie van de overheid. Maar niet voor de vermiste kinderen. Rishi Kant van *Shakti Vahini*, een sociale belangenbehartigingsgroep, vertelde mij vorige maand telefonisch vanuit Delhi, dat het voor veel Indiërs is alsof deze kinderen "niet van ons zijn".

Een van de gestelde doelen van de regerende *Bharatiya Janata*-partij is om "waarden bij kinderen in te prenten". Het zou beter zijn om de waarde van kinderen bij Indiërs in te prenten.

Sonia Faleiro is auteur van *Beautiful Thing: Inside the Secret World of Bombay's Dance Bars*.